

OSUDOVÉ MALIČKOSTI

Mé první dobrodružství s Kiki Strike se již dávno stalo součástí legendy, která je s touto osobou spojená. Možná tenhle příběh znáte i vy. Během uplynulých šesti let jsem ho znovu a znovu slyšela – na večírcích, v letadlech a dokonce i na dámské toaletě v newyorském obchodním domě Bergdorfs. Kdykoli nad ním lidé jen nevěřičně kroutili hlavou a odmítali uznat, že by na tom všem mohlo být bytí jen zrníčko pravdy, musela jsem se smát, protože já jsem u toho *byla*. A dokonce i přesto, že si celý tenhle příběh žil svým vlastním životem, jednalo se stále z větší části o skutečnost spíše než smyšlenku. A tak jsem nyní zde, abych vám nabídla podrobnosti.

Příběh začíná v dívčí škole Atalanta na manhattanské Upper East Side krátce poté, co jsem objevila Stínové město. Bylo za deset minut tři. Deset minut do zimních prázdnin a dvou týdnů svobody. A jelikož už zbývalo tak málo času, rozpoutalo se ve třídě nefalšované peklo. Co původně začalo jako opatrné špitání mezi kamarádkami, se nyní proměnilo v uši drásající překřikování, které již začínalo ohrožovat klid a pořádek v sousedních třídách.

Naše učitelka, slečna Jesselová, která se až nebezpečně podobala pohád-

kové Sněhurce, se sice několikrát neúspěšně pokusila obnovit pořádek, jenže hluk už přilákal pozornost ředitelky školy – přísné seschlé stařeny, jejíž věk byl odhadován na přibližně 105 a která vrazila do třídy, aby zavřela naše ústa a zahнала nás zpátky do lavic.

„Děvčata,“ začala ředitelka a vrhla nespokojený pohled na slečnu Jesselovou. „Už nám nezbývá mnoho času. Proč tedy nekusíme dělat něco užitečnějšího než vrískat jako hejno jezinek? Během deseti minut, které ještě máme, bych si ráda prošla třídu a každá z vás mi poví, čím chce být, až vyrostete.“

Pokud si správně vzpomínám, většina našich odpovědí zněla buď neuvěřitelně nudně, nebo naprosto absurdně. Dylan Handworthyová toužila být lvicí salonů. Rebecca Gruberová, které rašily chloupky na neobvyklých místech, se domnívala, že by mohla být cvičitelkou medvědů. Já sama jsem informovala třídu, že mám v úmyslu stát se mořskou bioložkou, která bude studovat obří olihně. Paní ředitelka ocenila má slova souhlasným pokývnutím hlavou.

Dívka, jež odpovídala jako poslední, seděla ve třídě až vzadu, schovaná za Lizzie Fitzsimmonsovou, která spolehlivě vedla v závodě o to, kdo nejrychleji vyrostete – cíl v jejím případě byl až v osmé třídě ve výšce přes metr osmdesát.

„Ty tam vzadu,“ promluvila ředitelka. „Nemysli si, že se přede mnou schováš. Pověz nám, čím bys chtěla být?“

„Nebezpečnou osobou,“ odpověděla dívka skrývající se vzadu, aniž by na vteřinu zaváhala. Všechny jsme se otočily – a tam za Lizzie seděla jakási drobná holka a žádná z nás si nevzpomínala, že by ji někdy dříve vůbec viděla. Na okamžik jsem si byla jistá, že jsem se přeslechla.

„Promiň,“ promluvila slečna Jesselová a po rtech jí přelétl shovívavý úsměv. „Nejsem si úplně jistá, jestli jsme ti s paní ředitelkou rozuměly.“

Ona si ale trvala na svém. „Až vyrostu, chtěla bych být nebezpečná.“

Ředitelka a slečna Jesselová si vyměnily pohled. „Jak se jmenuješ, zlato?“

zeptala se ředitelka tónem, který naznačoval, že má v úmyslu ji od této chvíle pozorně sledovat.

„Kiki Strike,“ odpověděla neznámá stručně. V tu chvíli jako na zavolanou zazvonilo.

Byla to jedna jediná věta, ale právě díky ní jsem už na Kiki Strike nedokázala přestat myslet. Kdo to je a odkud pochází? Toužila jsem to vědět. A proč chce být nebezpečná? A – což mi připadalo ze všeho nejdůležitější – jak se jí povedlo chodit na Atalantu, aniž by si jí kdokoli všiml?

Dívčí škola Atalanta byla oním typem soukromého ústavu, kde se všichni navzájem znají. A nejen to... spolužačky vědí, co dělají vaši rodiče, kolik peněz vydělávají, v jakém domě bydlíte a jestli nosíte originál značkové boty, nebo jenom napodobeniny. Dřív než skončil první ročník, dostala každá studentka dvě nálepky: buď jste se pro okolí staly děvčetem, které má mozek, nebo holkou, která má všechno. Dívky, jež zde studovaly na stipendium, jezdily do školy autobusy hromadné městské dopravy, jejichž linky začínaly ve čtvrtích, kam by se člověk v noci nikdy neodvážil. Chovaly se tiše, pilně šprtaly a očividně to tu pro ně bylo naprosto cizí prostředí. Bohaté holky měly naopak francouzské vychovatelky, slavná příjmení a auto s řidičem, které na ně vždycky čekalo na rohu. Ze školného, které platily, se mohla vyplácet stipendia umožňující chudším studentkám získat prvotřídní vzdělání. Což byl fakt, který bohaté dívky s nadšením a při jakékoli příležitosti připomínaly.

Ze všech holek na Atalantě jsem byla jediná, na kterou se nedala žádná nálepka přilepit. Můj pradědeček kdysi vynalezl punčocháče zpevňující zadeček a břicho, což byl geniální nápad, který mohl zajistit celé naší rodině na generace štěstí a blahobyt. Zatímco se ale praděd oddával životu zahálčivého zbohatlíka, chtěl pro svého jediného syna něco lepšího. Sebral tedy celé obrovské jmění a do posledního centu ho vložil do svěřeneckého fondu, jenž by zajistil všem jeho potomkům prvotřídní vzdělání – a dál už ani ň. Takže

.....

jsem si mohla díky pradědečkovi dovolit chodit na tu nejexkluzivnější školu na Manhattanu – jenže současně jsem neměla na to, abych se nechala slušně ostříhat.

Pradědeček ve skutečnosti převezl spíše sám sebe. Ani jeho syn a ani moje matka – jeho jediná vnučka – totiž nezdedili jeho lásku k penězům. Nesnažili se udělat kariéru v zaměstnání a nešetřili každický cent, aby ho pak moudře investovali. Místo toho využili dobrodiní svěřeneckého fondu, zůstali celý život věčnými studenty a jen tu a tam brali náhodné práce, aby si vydělali prostředky na jídlo, oblečení a knihy. Když mi bylo dvanáct, měla moje matka už tři doktoráty a otec pracoval na svém druhém. A pokud jsem věděla, ani jeden z mých rodičů nebyl nikde zaměstnán.

Vzhledem k mému neobvyklému domácímu zázemí si dívky na Atalantě nevěděly rady, kam mě mají vlastně zaškatulkovat. Pro holky, které měly všechno, jsem sice nepatřila mezi „pijavice“ jako stipendistky, jenže s lacinými botami a doma stříhanými vlasy jsem docela jistě nebyla ani jednou z nich. Pro holky s mozky jsem byla naopak pitomá. Ve skutečnosti nebyly ani daleko od pravdy, protože na rozdíl od rodičů jsem považovala školu za naprostou ztrátu času.

Dávno předtím, než jsem doputovala do sedmé třídy, jsem věděla, že bych znala lepší věci na přemýšlení, než je pravopis nebo nezkrácené dělení. Prvních dvanáct let života jsem strávila v prostorném a zvolna chátrajícím bytě poblíž newyorské univerzity, který otec a matkou zaplnili knihami, jež se zabývaly všemi představitelnými tématy. Pokoje lemovaly hromady svazků. Některé vypadaly, že podpírají stěny, zatímco jiné balancovaly tak nejistě, že hrozily zřícením, po němž by nás všechny zavalily pod lavinou veškeré té nahromaděné moudrosti. Místnosti v bytu se do jedné proměnily v miniaturní tematické knihovny. V koupelně se nacházely knihy o historii instalatérství, římských stokách, severoamerických vodních plazech, zkameněném trusu

zvířat a Freudovi. Knihovna v kuchyni zase schraňovala svazky ukrývající znalosti o používání jeďů v průběhu věků a rovněž lékařské texty zasvěcené kurdějím, dně a nadýmání.

Jediné, co v naší knihovně chybělo, byla literatura věnovaná dětem a psaná pro děti. (Ani jednomu z mých rodičů nepřipadaly děti jako zajímavé téma.) A tak místo abych poznávala svět pomocí dětských knížek, stávala jsem se odbornicí na věci, na něž jsem narážela na vlastní pěst. Ve dvanácti letech mi sice ještě nebyla úplně jasné malá násobilka, ale zato jsem sama sebe považovala za experta na přinejmenším pět témat:

1. Obří olihně
2. Lidské oběti u Aztéků a Mayů
3. Masožravé rostliny
4. Únosy mimozemšťany
5. Řecká mytologie

Od chvíle, kdy jsem narazila na informaci o Stínovém městě, jsem se začala novým tématem zabývat ze všech sil. Tohle studium mě zaměstnalo po celou dobu dlouhých a pro mě osamělých zimních prázdnin následujících poté, co se poprvé objevila Kiki Strike.

Celé dny jsem studovala *Stríčky z Gotham* a prohledávala rodičovskou knihovnu, až v mé ložnici vyrostly hory knih a mně zbyl jen úzký průchod od dveří k posteli. Hodiny jsem strávila schoulená v křesle a pročítala všechny spisy o dějinách New Yorku, které jsem našla, dokud se mi únavou nezačala slévat slova do jediné změti. Bez ohledu na to, kolik knih jsem prolétla, mi ale Stínové město stále unikalo. Objevila jsem celé stovky podzemních světů: pod Paříží a Římem a dokonce i pod maličkými vesnicemi kdesi v Turecku. Ale zdálo se, že se historikové i vědci shodují v názoru, že New York se vždy

.....

snažil růst směrem vzhůru a nikdy ho ani nenapadlo, aby se sehnul a sestoupil do podzemních chodeb.

JINÉ PODZEMNÍ SVĚTY

Pařížské katakomby

Město mrtvých. Katakomby jsou vlastně složitá síť chodeb táhnoucích se v délce stovek kilometrů pod pařížskými ulicemi. Po celá staletí ukládali Pařížané své mrtvé k poslednímu odpočinku do děr vysekaných ve stěnách podzemních chodeb. Třebaže byly části katakomb prozkoumány a zmapovány, nikdo přesně neví, jak velká je celá jejich síť. V průběhu let se do chodeb vydaly desítky ztřeštěných dobrodruhů, kteří se nakonec v tomto labyrintu ztratili a jejichž těla už nikdy nikdo nenašel.

Nekropole v Alexandrii, Egypt

Další obrovské město mrtvých, tedy nekropole, upadlo na staletí do zapomnění. Nenápadný vchod objevil jeden sedmiletý chlapec, který využíval kilometry chodeb jako své soukromé hřiště – než do nekropole konečně roku 1998 zavedl archeology.

Starověký Řím

Moderní Řím je postaven na troskách svého starověkého předchůdce. Mnoho dnešních obyvatel italské metropole netuší, že řada sklepů nejstarších budov ve městě vede přímo do chrámů, paláců a ulic starověkého města. Během druhé světové války se řada italských Židů dokázala v tomto zapomenutém městě skrývat celé měsíce před nacisty.

Derinkuyu, Turecko

Pod malým městečkem Derinkuyu se rozkládá nejrozsáhlejší z nejméně 150 známých podzemních měst v turecké Anadolii. Po více než tisíc let zde trávili desítky tisíc lidí celé životy

v temném podzemním světě, kde měli vše od výroben vína až po stáje. Dodnes se přesně neví, jak je Derinkuyu vlastně rozlehlé. Chodby vedoucí do nových místností a spojující Derinkuyu s dalšími podzemními městy dosud nebyly v mnoha případech odkryty. Od roku 1963, kdy bylo Derinkuyu poprvé objeveno, se podařilo odhalit nejméně osm podzemních podlaží. Podle některých odborníků jich zde může být až osmdvacet.

Pendleton, Oregon (USA)

V průběhu 19. století přicestovaly do USA tisíce Číňanů, kteří zde pracovali na stavbách transkontinentálních železnic. Když byly tratě vybudovány, zjistili bohužel, že jsou ve většině měst nevíтанými hosty. Nenechali se nicméně zdeptat a rozhodli se vybudovat vlastní města – pod těmi, která již existovala na povrchu. Některá z těchto měst (jako je to, jež se nachází pod Pendletonem v Oregonu) byla objevena. Je nicméně možné, že mnoho dalších, které dosud nikdo nenašel, se rozkládá pod řadou čínských čtvrtí po celých Spojených státech.

Nakonec jsem, v zoufalé touze nadýchat se trochu čerstvého vzduchu, odložila knihy a vyrazila na pátrání po Stínovém městě. Nejprve jsem měla v úmyslu zamířit pryč z naší čtvrti. Zdálo se mi, že ve známých ulicích nemůže být nic, co dosud unikalo mé pozornosti. Jenže v okamžiku, kdy jsem vykročila ze dveří našeho bytu, jsem najednou kolem sebe začala vnímat jakési naprosto jiné město.

V každém bloku, kolem kterého jsem šla, jako by se skrýval klíč k New Yorku z doby, kdy Stínové město vzkvétalo. Zatímco jsem pozorovala lidi na ulicích, jak spěchají za svými povinnostmi, baví se mobilními telefony nebo chvátají vrátit nevíтанé vánoční dárky, jsem si uvědomila, že si najednou dokážu všimnout věcí, které nikdo z nich nevidí. Vysoko nad hlavou jsem spatřila blednoucí reklamy zašlých povoznictví a dávných apatykářů, zbytky jejichž barev byly dosud patrné na stěnách starých budov. Rezivějící kůl, ke kterému nikdo nejméně sto let neuvázal žádného koně, se osaměle tyčil před malou